

Това било отдавна. Живял един много добър, ала и много нещастен султан. Той искал да живее в мир, но царете от съседните царства често го нападали и го принуждавали да води дълги и опустошителни войни. Искал да бъде баща на своите поданици, но неговите визири увеличавали всяка година тайно данъците, и бедният народ страдал. Искал да чуе истината, как живее народът му, но неговите придворни непрестанно го лъгали и мамели.

Минало колкото минало, народът започнал да се бунтува и бяга в други страни. Това много угрижило добрия султан.

Един ден, след като султанът дълго размишлявал, решил да потърси съвет от своя някогашен стар готвач Абу Хасан, който в детинството му правел сладки колачета и му разказвал толкова чудни и мъдри приказки. Абу Хасан живеел извън града и пазел една градина.

През една нощ султанът, преоблечен като прост селянин, се измъкнал от палата из една задна врата и, докато греел месецът, стигнал при колибата на стария готвач.

Абу Хасан го посрещнал радостно, нагостил го с най-скъпа баклава и други сладкиши, ала съвет му не дал. Накрая само му рекъл:

— Нека Аллах ти даде дълъг живот и мирни дни, господарю! Остани да пренощуваш на моето просто легло. Може би утрешният ден да ти донесе по-мъдри мисли, защото утрото е по-старо от нощта.

Султанът се съгласил. Спал тихо и сладко, както се спи на открито, и се пробудил в зори. Станал и Абу Хасан и повел своя господар да му покаже градината, която пазел. Унесени в разговор, те не усетили, кога се отдалечили и намерили на една хубава поляна. Там заварили един овчар да скубе косите си, да плаче и проклينا: